

ismét becserkészte a kancát. Gyerekek és kutyák szaladtak széjjel, mikor a magva elfolyt. Közeledő és távolodó autókat láttam ebben a tükörben, biciklijükre pattanó lányokat, szőrös hüvelyüket és telt combjukat láttam egy-egy pillanatra, ahogy lábukat emelték. Fömlálltam az ablaktól, hogy jobban lássam, ahogy egy parasztlány meztelen seggét a bőrnnyeregbe nyomva átkerekezik a falufeszület nyílegyenes rúdjának magasra ívelő mellkasán. Elképzeltem, ahogy a lány verítékezni kezd, ahogy a drótszamar (így neveztük a kerékpárt) bőrnnyergéhez nyomja hüvelyét, ahogy végighajt a földutakon, el a rozs-, az árpa- meg a búzaföldek mellett egy napraforgótábla felé. Ebben a tükörben néztem a szomszédban zajló disznóölést, néztem, ahogy a lányok teknőszám hordták a vért a házba vagy az istállóba, néztem, ahogy az Engelmaier Siegfried meg az Engelmaier Hansi nevetve fülön fogtak egy disznófejet, ahogy a kutya a vérszagtól megbolondulva csörgette a láncát, ó igen, hogy örültek volna ezek a testvéri szadisták, ha valaki fölrakta volna a disznófejet az Engelmaier Kriszta fejére álarcnak. Az én bátyáim soha nem ütötték meg a húgunkat, most pedig végig kellett nézmem, ahogy az Engelmaier Siegfried fölpofozta és szöges bakancsával seggbe rúgta az Engelmaier Krisztát. Ott álltam ezzel a szájalmas és a falu száz szemében teljesen mihaszna tehenészlánnyal a patakparti fenyvesben, lehúztam lábáról a mocskos harisnyát meg az elnyűtt cipőt. A vizesés mögött, a fehér Mária-szobor közelében préseltük egymáshoz meztelen testünk. Jóllehet a lány csak tizenöt vagy tizenhat éves lehetett akkor, olyan keze volt, mint egy öregembernek, kerges és agyondolgozott. Kezének repedéseiből még ma is kiolvasható a megerőszkolt gyerekkor és ifjúság. Az Engelmaier Siegfried meg az Engelmaier Hansi két fülénél fogva fölkapták a vérző disznófejet, és átvitték az udvaron. Apjuk épp kiontotta a disznó beleit. Mint a tűzhányóból a láva, bugyogott ki a belsőség, bele a talicskába.

A keserű narancsok temetője

(RÉSZLETEK)

Az olasz napilap részletes beszámolója csak azon a ponton vált érdekessé, ahol egy szemtanú elmesélte a szerkesztőnek, hogy az elsőáldozó gyertya még a halálos balesetet szenvedett lány kezében kettétört és leesett az aszfalra. A felső részére húzott, tányér alakú papírgallér megakadályozta, hogy továbbguruljon. Még fél óra sem telt el azóta, hogy Jézus menyasszonya rövid élete során első ízben bekebelezte Krisztus testét, most pedig ott hevert az aszfalton vérfoltos elsőáldozó ruhájában, testében a még meg sem emésztett ostya, a tövískoszorú vízjelszerű nyomatával.

Giulianóban, nem messze Nápolytól, ahol 1988 júniusában több mint tízezer fős tömeg gyűlt össze a Madonna tiszteletére rendezett ünnepségen, hogy kövesse a Szűz Mária szobrát, melyet tűzökrös szekér szállított, egypár suhanc tréfából kiáltozni kezdett: Földrengés! Földrengés! Míg emberek százai tülekedtek a Via Ligantéra, a városközpont felé vezető utcára, és ugyanazzal a figyelmeztető kiáltással ajkukon, hisztérikusan összevissza rohángálva igyekeztek elhagyni a környéket, a tömeg kiáltozása és rohángálása megrémítette a tűz ökröt is, melyek épp akkor kanyarodtak be a Béke-

madonna szekerekkel a Via Ligantera a városközpont felé. A megbokrosodott ökrök vágatni kezdtek a Madonnával a szűk utcán, és sok embert elsodortak. A menekülő tömeg földre taszított egy Maria de Rosa nevű nyolcéves lánykát. A kislány sírva kiáltott segítségért, mígnem a tíz ökör legázolta, a Madonnát szállító szekér pedig áthajtott a testén. A hozzátartozók kétségbeesetten keresték a lánykát az üvöltő tömegben, mígnem ott találták vérében a földön. Az iszonyatosan összeroncsolódott testtel a giulianói kórházba rohantak. Az ünnepség hagyományos fénypontjára, a *Volo dell'angelo*-ra már nem került sor, mert az angyal röpte angyali átokká változott. Egy angyalnak öltözött lánykának kellett volna drótkötélen függve átrepülnie a tér fölött. A szerencsétlenül járt gyermek apja, aki épp építőanyagot szállított Szicíliaába, a rádióból tudta meg, hogy emberek százai gázoltak át leánya vérző holttestén, mielőtt a rokonok karjukba vehették és kórházba vitték a húscsontokat. *Ó, Jézus Krisztus, aki a legszebb vagy az emberek között! Te angyalok öröme és glóriája, ki ne gyönyörködne a Te szépségedben? Ó, Jézus, mily szép vagy Te és nemes, szebb, mint az angyalok, liliomnál fehérebb, rózsánál pirosabb, fénylőbb, mint a Nap. A Te szépségedet csodálja minden teremtet lélek. És örömmel szemlélnek Téged maguk a szent angyalok is.*

A Piazza Chigin, ahol néhány órája utcai tüntetés zajlott, egy fiatalember Raffael Madonna sulla Seggioláját rajzolta színes krétával az aszfaltra. Evtizedeken át ez a szentkép lógott fejünk felett a gyerekszobában. Gyerekkoromban sokszor előfordult, hogy letérdeltem előtte az ágyban, és olyan hangosan mondtam el az Én Istenem, jó Istenem-et, hogy hálószobája falán keresztül anyám is hallotta imádkozásomat, miközben befűtött a kályhába vagy kikaparta a piszkafával a hamut. Másnap reggel aztán azt mondta az öcsémnek: a Sepi minden este elmondja lefekvés előtt az Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem-et, te meg nem! Ahogy ott álltam a színes krétajézus előtt a Piazza de Chigin, elszorult a torkom. Reménykedtem és egyszersmind féltem is, hogy kihányom a fiú magját, mely pár órával azelőtt a Piazzale Firdusi bábérsövénnyel mögött áradt szét a nyelvemen.

Klaus Hafner, vallására nézve katolikus, evangélikusan házasodott. Mikor katolikus vallású apja meghalt, a pulsnitzi katolikus temetőben akarta eltemettetni, de mivel az elhunyt fia evangélikusan házasodott, a festegető lelkipásztor megtagadta a katolikus szülőktől, hogy a pulsnitzi katolikus temető megszentelt földjében leljenek végső nyughelyet. A blitzbergeni evangélikus temetőben helyezték örök nyugalomra őket. Evangélikus pap adta meg nekik a végtisztességet. Később Klaus Hafnert is a blitzbergeni evangélikus temetőbe temették a szülei mellé, Roman nevű, tizenhat éves fia sírjába. A férfi a Dráva partján, a pulsnitzi ligetben szenvedett halálos kipufogógázmérgezést. A fia megelőzte, pár évvel az apja előtt akasztotta föl magát köszvényes nagybátyja, Otmar Hafner szénapajtájában, borjúkötéllal, persze.

KURDI IMRE fordításai